

GÖTEBORGS UNIVERSITET

STATSVETENSKAPLIGA INSTITUTIONEN

Rising powers – en fråga om motiv

En jämförelse av neorealismens och liberalismens förklaringskraft på rising powers motiv i klimatförhandlingarna

Kandidatuppsats i Statsvetenskap

HT 2015

Simon Sundberg

Handledare: Ulrika Möller /

Mathias Zannakis

Antal ord: 11721

Abstract

Både i den akademiska litteraturen och hos beslutsfattare verkar det råda en stor osäkerhet kring hur så kallade rising powers intåg i stormaktsspelet ska förstås. Nyckeln till att förstå denna grupp stater ligger i att förstå de motiv som ligger bakom deras agerande inom internationella institutioner och förhandlingar – något den tidigare forskningen visar en stor osäkerhet kring. Med syftet att ge en bättre teoretisk förståelse kring dessa staters motiv och preferenser inom internationell politik undersöker denna studie Kinas och Indiens agerande i de internationella klimatförhandlingarna – ett politikområde där rising powers öka(n)de makt och inflytande ställs till sin spets.

Utifrån neorealism och neoliberalism – två teorier med olika förklaringar av vilka motiv som driver staters agerande – utmejslas två teoretiska förväntningar på hur rising powers kan väntas agera inom klimatförhandlingarna, baserat på om de agerar efter neorealistiska eller neoliberala motiv. Genom en kvalitativ textanalys appliceras dessa teoretiska förväntningar på transkriberade uttalanden och tal av Kina och Indien under klimatförhandlingarna mellan 2011 och 2014. Även om den neoliberala förväntningarna får visst stöd indikerar resultatet att dessa stater drivs av neorealistiska motiv baserat på en relativa fördelar-kalkyl. På så sätt visar studien att dessa teorier kan vara givande för att förstå rising powers och klargör en del av den tidigare forskningens förvirring kring dessa stater.

Nyckelord: rising powers, motiv, internationell politik, klimatförhandlingarna, neorealism, neoliberalism, kvalitativ textanalys

1. INLEDNING	3
1.1. DISPOSITION	4
2. TIDIGARE FORSKNING	5
2.1 RISING POWERS OCH INTERNATIONELLA FÖRHANDLINGAR	5
2.2 RISING POWERS OCH KLIMATFÖRHANDLINGARNA	6
2.3 SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNING	8
3. TEORETISKA UTGÅNGSPUNKTER	8
3.1 NEOREALISM	9
3.1.1 INTERNATIONELLT SAMARBETE OCH RELATIVA FÖRDELAR	10
3.1.2 STYRELSESKICKETS BETYDELSE	11
3.2 NEOLIBERALISM	11
3.2.1 INTERNATIONELLT SAMARBETE OCH ABSOLUTA FÖRDELAR	11
3.2.2 STYRELSESKICKETS BETYDELSE	12
3.3 TEORETISKA FÖRVÄNTNINGAR	13
3.3.1 NEOREALISTISKA FÖRVÄNTNINGAR	14
3.3.2 NEOLIBERALA FÖRVÄNTNINGAR	14
4. METOD OCH MATERIAL	15
4.1 URVAL OCH AVGRÄNSNINGAR	15
4.2 ANALYSMETOD OCH ANALYTISKT VERKTYG	18
4.3 EMPIRISKT MATERIAL	19
5. RESULTAT OCH ANALYS	20
5.1 COP16 – CANCUN, 2010	21
5.2 COP17 – DURBAN, 2011	22
5.3 COP18 – DOHA, 2012	24
5.4 COP19 – WARSZAWA, 2013	25
5.5 COP20 – LIMA, 2014	26
5.6 SAMMANFATTNING	27
6. SLUTSATSER OCH DISKUSSION	28
7. REFERENSER	31

1. Inledning

Regeringar över hela världen, storbanker, tankesmedjor och internationella organisationer verkar alla dra samma slutsats: maktfördelningen i det internationella systemet är i förändring (National Intelligence Council, 2012; Wilson et al., 2011). 2000-talet har sannerligen uppvisat en förändrad maktdistribution inom det internationella systemet där både akademiker och beslutsfattare erkänner en pågående maktförskjutning från de etablerade stormakterna, med USA i spetsen, till en ny grupp stater: så kallade rising powers¹. Länder som historiskt tillhört det globala syd – såsom Kina, Indien och Brasilien – har på grund av sin enorma ekonomiska tillväxt under de senaste decennierna kommit att åtnjuta en allt större ekonomisk makt och politiskt inflytande och har på så sätt blivit betydelsefulla aktörer på den internationella arenan. Denna pågående maktförskjutning är en trend som verkar hålla i sig. Enligt OECD kommer Kinas och Indiens andel av den globala bruttonationalprodukten (BNP) öka från 17 till 27,9 procent, respektive 6,6 till 11,1 procent till år 2030 (Johansson et al., 2012). Detta innebär att dessa staters andel av global BNP kommer överstiga den kombinerade andelen hos USA, eurozonen och Japan – stater som alla varit med att forma den rådande ekonomiska och politiska världsordningen.

Denna förändrade maktdistribution har lett till en diskussion kring på vilket sätt dessa stater förändrar maktdynamiken inom det internationella systemet och huruvida de söker ett större inflytande inom internationella institutioner. Vissa västerländska forskare avfärdar dem som ”irresponsible stakeholders” som försöker utmana status quo, med målet att förändra rådande internationella institutioner till att reflektera sina egna intressen och värderingar, (Patrick, 2010). Denna bild är dock omstridd, då vissa argumenterar att de snarare har accepterat och anpassat sig efter rådande internationella normer och institutioner, samt är i processen att integreras i den internationella ordningen som ansvarsfulla nyckelspelare (Johnston, 2003).

Även om det råder delade meningar om hur dessa rising powers intåg i stormaktsspelet ska tolkas, råder det inga tvivel om att de kommer spela en allt mer inflytelserik roll i den internationella politiken. Den rådande debatten kring dessa stater är intressant men missar en viktig aspekt av den pågående maktförskjutningen. Nämligen att ett maktskifte sällan är ett resultat av ökad ekonomisk och militär makt, utan snarare en fråga om hur denna makt

¹ Det finns ingen enskild definition eller lista på rising powers men generellt handlar det om stater som tidigare identifierats som ”utvecklingsländer” men som idag på grund av sin snabba ekonomiska utveckling får allt mer politiskt, ekonomiskt och kulturellt inflytande i världen (Tank, 2012, s.1). I litteraturen även refererade till som emerging powers. För enkelhetens skull håller sig denna uppsats till begreppet rising powers.

utövas, i relation till vem den utövas och vilka motiv som ligger bakom utövandet (Narlikar, 2013a:561). På så sätt är nyckeln till att förstå rising powers att förstå de motiv som ligger bakom deras agerande i internationella institutioner och förhandlingar. Något som är svårt både på grund av att staters motiv i allmänhet ofta är hemlighållna och lätt missuppfattas (Powell, 1996) samt att det i fallet med rising powers, vars position på den internationella spelplanen inte är helt etablerad, fortfarande utvecklas (Narlikar, 2013a). Den forskning som försöker förstå denna grupp staters motiv inom internationell politik visar på en stor osäkerhet, något som lett till svårigheter för både etablerade makter (Vezirgiannidou, 2013) och utvecklingsländer (Humphrey & Messner, 2009) att bemöta dem på ett konstruktivt sätt.

För att få en bättre teoretisk förståelse kring denna grupp staters motiv och preferenser inom internationell politik vänder sig denna uppsats till de två dominerande teorierna inom studiet av internationella relationer: neorealism och neoliberalism. Genom att testa teoriernas förklaringskraft på rising powers agerande i den internationella klimatpolitiken – ett politikområde där denna grupp staters ökande inflytande i internationell politik ställs på sin spets – syftar uppsatsen till att ge en ökad teoretisk förståelse kring denna grupp staters motiv och preferenser.

1.1. Disposition

Resten av uppsatsen är disponerad på följande vis. Del två redovisar och diskuterar tidigare forskning relevant för uppsatsen. Framst hur rising powers i allmänhet har analyserats och hur deras agerande inom klimatförhandlingarna mer specifikt har förstått. Denna del mynnar ut i uppsatsens syfte och en mer preciserad frågeställning. I del tre redovisas de teoretiska utgångspunkterna som används för att undersöka dessa staters motiv i klimatförhandlingarna. Här utmejslas de teoretiskt grundade förväntningar som ligger till grund för uppsatsens empiriska undersökning. I del fyra diskuteras metod- och materialval, samt de avgränsningar och urval som gjorts. Efter en presentation och analys av undersökningens resultat i del fem, diskuteras och summeras undersökningens resultat i relation till frågeställningen i del sex.

2. Tidigare forskning

2.1 Rising powers och internationella förhandlingar

Tidigare forskning som försöker fånga denna grupp staters motiv och preferenser inom internationell politik gör det främst genom att studera olika aspekter av deras förhandlingsbeteende. Som vi ska se ger denna forskning inget klart svar, utan visar snarare på en ambivalens kring dessa länders interaktioner med andra stater och agerande i internationella institutioner och förhandlingar.

Kahler (2013) undersöker Brasiliens, Kinas och Indiens förhandlingsbeteende i internationella ekonomiska- och säkerhetsinstitutioner och argumenterar att deras agerande i multilaterala förhandlingar inte skiljer sig från andra stater i sin önskan att "[...] extract as many benefits as possible from their engagement with the international order while giving up as little decision-making autonomy as possible" (Kahler, 2013:712). På så sätt menar Kahler på att de inte har siktet inställt på revolutionära eller radikala reformer av dessa, utan visar snarare på konservativ inställning till internationella institutioner. Denna bild av rising powers är dock bestridd och Stephen (2012) ger en annan bild av denna grupp staters förhandlingsbeteende. Trots att de vid en första anblick verkar ha integrerats relativt väl i rådande liberala institutioner visar de på en revisionistisk tendens inom dessa. Enligt Stephen försöker de snarare förändra dessa institutioner inifrån för att utjämna en upplevd orättvisa som gynnar de redan etablerade västmakterna. Burges (2013) å andra sidan, ser inte samma tendens hos rising powers att vilja reformera det internationella systemet, utan menar att de snarare bara försöker förbättra sin relativa position inom detta.

Flertalet fallstudier som undersöker rising powers individuellt visar även dessa på en kluvenhet kring dessa länders interaktioner med andra stater och agerande i internationella institutioner och förhandlingar. Breslin (2013) ger en försiktigt optimistisk bild av rising powers när han argumenterar att "[...] while China might be dissatisfied with the (global) status quo, it will articulate this dissatisfaction and push for change in a responsible manner that does not destabilize the global system." (Breslin, 2013:616). Samtidigt har Kina enligt Breslin visat en motvilja att acceptera en ledarroll inom internationell politik som kan medföra kostnader som kan påverka inhemska utvecklingsfrågor. Enligt Narlikar (2013b) visar rising powers förhandlingsbeteende på ett missnöje med den rådande globala ordningen och en motvilja till att ta det ansvar som förväntas av stormakter. Samtidigt som de inte är motvilliga till att vara ansvarsfulla stormakter *per se*, spekulerar Narlikar att detta ansvar endast kan komma till uttryck i en annan världsordning än den rådande ordningen centrerad kring västmakterna.

Osäkerheten kring rising powers motiv och preferenser förtydligas ytterligare genom att se på hur andra stater hanterat deras ökande inflytande. Vezirgiannidou (2013) menar att USA har varit långsamma i att inse dessa länders potentiella hot mot USAs dominans och är kluven i hur detta hot ska hanteras. Å ena sidan verkar USA vilja dela bördan av att mantla ledarrollen inom den internationella politiken. Å andra sidan vill USA inte avsäga sig förmågan att agera unilateralt och fortsatt vara den viktigaste aktören inom internationella institutioner, såsom FNs säkerhetsråd och internationella valutafonden. EU är, enligt Smith (2013), en annan stormakt som har svårt att bemöta rising powers. Han menar att trots att EU har mött externa utmaningar förr, är utmaningen som rising powers utgör av en helt ny magnitud och på så sätt en slags existenskris för EU. Även världens många utvecklingsländer påverkas av den förändrade maktdynamiken. För dessa fattiga länder kan rising powers växande roll inom den internationella politiken innebära både möjligheter och utmaningar. Vickers (2013) hävdar att rising powers kan erbjuda ett mer flexibelt och fördelaktigt samarbete för utvecklingsländer än vad de redan etablerade västmakterna kan göra. Samtidigt höjer Humphrey & Messner (2009) ett varningens finger för utvecklingsländers samarbete med rising powers, då de eventuella fördelar ett samarbete skulle medföra bara är möjligt om deras intressen sammanfaller med rising powers intressen.

2.2 Rising powers och klimatförhandlingarna

Den pågående maktförskjutningen inom den internationella politiken är på många sätt än mer tydlig och komplicerad inom den internationella klimatpolitiken. Ofta används den femtonde klimatkonferensen (Conference of the Parties 15, COP15) i Köpenhamn 2009 för att illustrera detta maktskifte, där Brasilien, Sydafrika, Indien och Kina i den så kallad BASIC-konstellationen utmanövrerade EU och tvingade USA att förhandla i en helt annan kontext (Hurrell & Sengupta, 2012:463). Utöver att vara viktiga på grund av deras ökade ekonomiska och politiska inflytande, är deras roll inom klimatpolitiken även viktig i egenskap av att vara *rising polluters*: År 2006 gick Kina förbi USA som världens största växthusgasutsläppare och inom bara några år kommer Indien vara nummer två (Walsh et al., 2011:261). Med andra ord måste ett avtal som på allvar tacklar den globala uppvärmningen se till att dessa länder förpliktigar sig till bindande utsläppsminskningar. Utan gedigna åtaganden från denna grupp stater är ett klimatavtal dömt att misslyckas.

Vidare kompliceras rising powers roll inom klimatförhandlingarna ytterligare i och med de vägledande principer som styr ansvarsfördelningen i arbetet att stävja klimatförändringarna. I diskussionen kring internationella utvecklings- och miljöfrågor görs ofta skillnad mellan det

globala nord och syd. Denna förenklade socioekonomiska och politiska indelning av världen skiljer mellan den rikare, mer utvecklade och industrialiserade regionen på norra halvklotet och den fattiga, mindre utvecklade, regionen på de det södra (Mimiko, 2012:47). Denna uppdelning av världens länder har sedan klimatkonventionen, United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) etablerades 1992, varit ett bestående inslag i klimatförhandlingarna. Främst genom den vägledande rättvisepincipen ”Common But Differentiated Responsibilities” (CBDR), som slår fast att alla världens stater har ett gemensamt ansvar för att ta itu med globala miljöproblem samtidigt som staternas skyldighet att göra detta varierar beroende på staternas ekonomiska och sociala situation (United Nations, 1992). Principen erkänner på så sätt de stora skillnaderna i ekonomisk utveckling mellan världens stater samt de historiska skillnaderna mellan det globala syds och nords bidrag till miljöproblem. Denna skiljelinje befästes ytterligare i det rättsligt bindande Kyotoprotokollet, där endast de rikare länderna i nord tilldelades kvantifierade utsläppsminskningar. Men mycket har hänt sedan Kyotoprotokollet framförhandlades 1997 och den redan då förenklade uppdelningen mellan länder i det globala nord och syd är idag än mer förlegad. Därför höjs idag allt fler röster att dessa rising powers är ”utvecklade nog” för att ta ett större ansvar i klimatfrågan, inte minst jämfört med de mindre bemedlade staterna tillhörande det globala syd (Hurrell & Sengupta, 2012:474) samtidigt som de anklagats för att vara ett stort hinder i framförhandlingen av ett nytt effektivt klimatavtal (Dimitrov, 2010).

Trots vikten av att inkludera denna grupp stater i ett klimatavtal har rising powers deltagande i de internationella klimatförhandlingarna attraherat relativt lite akademisk uppmärksamhet. Snarare har det försökts förstå varför och hur dessa stater, i och med BASIC-konstellationen, vid tillfällen valt att koordinera sina förhandlingspositioner. Hallding et al. (2013) menar att en delad identitet som tidigare utvecklingsländer har gjort det möjligt för BASIC-länderna att definiera ett gemensamt mål och förbise omfattande skillnader för att koordinera sina förhandlingspositioner. Qi (2011) argumenterar för att BASIC-konstellationens uppkomst är en reflektion av ett pågående maktskifte i den ekonomiska dimensionen av det internationella systemet – något som även bekräftas av Michaelowa & Michaelowa (2012).

Även om dessa studier ger en god överblick över rising powers i klimatförhandlingarna är det få studier som närmare försöker förstå vilka motiv som ligger bakom denna grupp staters agerande inom dessa.

2.3 Syfte och frågeställning

Det är redan etablerat att rising powers idag har stor makt inom internationella institutioner och förhandlingar, samtidigt som deras framtida inflytande bara ser ut att öka. Den tidigare forskningen på rising powers förhandlingsbeteende visar på en stor osäkerhet kring deras motiv och preferenser inom internationell politik, vilket gjort det svårt för många andra stater att hantera deras ökande inflytande. För att kunna inkludera denna grupp stater i internationella institutioner och kunna bemöta dem på ett konstruktivt sätt är således uppsatsens syfte att få bättre teoretisk förståelse kring dessa staters motiv och preferenser inom internationell politik och multilaterala förhandlingar.

På många sätt återspeglas osäkerheten kring rising powers motiv även inom den internationella klimatpolitiken – ett politikområde där de på grund av sina stigande växthusgasutsläpp spelar en avgörande roll. Dessutom har den tidigare forskningen på rising powers inom klimatförhandlingarna främst varit av beskrivande natur och det har inte ägnats särskilt mycket uppmärksamhet åt att förstå denna grupp staters motiv inom detta politikområde. Den frågeställning uppsatsen ämnar besvara preciseras således till:

Hur kan de motiv som driver rising powers agerande inom klimatförhandlingarna förstås teoretiskt?

För att besvara denna frågeställning vänder sig denna uppsats till de två dominerande teorierna inom internationella relationer: neorealism och neoliberalism. Dessa två teorier ställs ofta emot varandra i en paradigmdebatt rörande vilken som bäst förklarar det internationella systemets sanna natur och staters beteende (se exempelvis Snyder, 2004). I denna uppsats används istället deras teoretiska ramverk för att utveckla ett analytiskt verktyg för att förstå rising powers motiv inom internationellt samarbete och multilaterala förhandlingar. Då teoribildningarna ger två olika bilder av vilka motiv och vilken logik som driver staters agerande är förhoppningen att studien kan ge klarhet i den identifierade teoretiska luckan.

3. Teoretiska utgångspunkter

Varken neorealismen eller neoliberalismen är homogena teoribildningar, utan består av flera grenar som representeras av olika förespråkare. För denna uppsats syfte är teoribildningarnas pluralism inte av intresse, utan det läggs vikt vid delar som är relevanta för uppsatsens frågeställning. Främst två stora skillnader mellan teorierna är i denna studie av intresse för att undersöka rising powers motiv. För det första är det vad som driver stater i deras interaktioner

med varandra: en strävan efter absoluta- eller relativa fördelar. För det andra är det två teorier vars analys av internationell politik som tar avstamp i två olika analysnivåer – en som lägger vikt vid inrikespolitiska faktorer och en som inte gör det. Efter en genomgång av teoribildningarnas grundantaganden om hur det internationella systemet är beskaffat och möjligheterna för internationellt samarbete, fokuseras det på teoriernas syn på den fördelskalkyl stater utgår ifrån i sin interaktion med andra stater, samt styrelseskickets betydelse för staters motiv. Således utmynnar den teoretiska genomgången i två olika teoretiska förväntningar för hur rising powers agerar i förhandlingssituationer med avseende på statens styrelseskick och huruvida de agerar efter en absolut eller relativ fördelskalkyl. Detta utgör grunden för uppsatsens empiriska undersökning och det är dessa teoretiskt preciserade förväntningar som testas på klimatförhandlingarna.

3.1 Neorealism

Neorealismen tar avstamp i det internationella systemets strukturella förhållanden i sin analys av internationell politik. Oavsett förgrening utgår neorealismen ifrån en grundläggande utgångspunkt om hur det internationella systemet är beskaffat: den suveräna staten är huvudaktör i ett *anarkiskt* internationellt system. Att det internationella systemet karaktäriseras som anarkiskt innebär att det finns en avsaknad av en världsregering som begränsar staters agerande eller skyddar stater från varandra (Chiaruzzi, 2012:43). Detta antagande ligger till grund för och färgar realismens syn på alla aspekter av internationell politik och staters interaktioner med varandra. På grund av detta kan ingen stat till fullo lita på någon annan och deras interaktioner med varandra präglas istället av rädsla och misstänksamhet. Det blir upp till var enskild stat att säkerställa sin säkerhet och försvara sin relativa maktposition gentemot andra stater. Enligt Kenneth Waltz, en av teorins framträdande förespråkare, leder detta till att stater måste sätta nationell säkerhet främst, eftersom "[o]nly if survival is assured can states safely seek such other goals as tranquility, profit, and power" (Waltz, 1979: 126). I och med detta blir materiell makt – främst militär, men även ekonomisk makt, som i längden kan översättas till militär – den viktigaste typen av makt. Eftersom det endast är stater som har möjlighet att ansamla tillräcklig materiell makt är det dessa, framför allt stormakter, som är av betydelse och formar internationell politik. Andra aktörer på den internationella arenan, såsom internationella organisationer och NGOs, är av marginell betydelse (O'Neill, 2011:10).

3.1.1 Internationellt samarbete och relativa fördelar

Realismens grundantaganden om det internationella systemets egenskaper präglar deras syn på möjligheterna till internationellt samarbete. Med det anarkiska systemvillkoret i åtanke ställer sig neorealismen, föga förvånande, mycket skeptisk till möjligheterna för internationellt samarbete. Ur ett neorealistiskt perspektiv uppfattar stater varandra som ett nuvarande och framtida hot mot ens maktposition i det internationella systemet, där de tvingas agera och fatta beslut utifrån andra konkurrerande staters makt och inflytande (Grieco, 1988). På grund av staters misstro och osäkerhet gentemot varandra har de få incitament att arbeta tillsammans för att lösa gemensamma problem. I internationella avtal och förhandlingar med andra stater ligger det därför i staters natur att vara bekymrade över vad man får ut ur avtalet relativt till andra stater - så kallade *relativa fördelar*. Om en part tjänar mer på ett samarbete än den andra parten kan detta förändra den relativa maktbalansen emellan dessa parter. På så sätt blir multilaterala förhandlingar ännu en arena för konkurrens emellan stater. Trots att det kan finnas fördelar i att samarbeta med andra stater är detta sällan önskvärt och den neorealistiska teoretikern Joseph Grieco argumenterar att "...a state will decline to join, will leave, or will sharply limit its commitment to a cooperative arrangement if it believes that partners are achieving, or are likely to achieve, relatively greater gains" (Grieco, 1988:499). Då deras agerande motiveras av rivalitet och jakten på relativa fördelar, är utsikterna för meningsfullt och långsiktigt samarbete dåliga. Istället menar neorealismen att det faktiska samarbete som existerar inom internationella institutioner återspeglar redan rådande maktstrukturer inom det internationella systemet och är ett medel för stormakter att cementera sin dominans (Tallberg, 2006:210).

Denna pessimism gentemot möjligheterna till samarbete stater emellan reflekteras även i synen på miljöproblem – frågor som på grund av sin natur ofta kräver gränsöverskridande samarbete. Neorealister menar att stater har få eller inga incitament till att ingå avtal för att skydda miljön om detta innebär kostnader och nackdelar relativt till andra stater (Eckersley, 2012:469). Det kan rentutav vara oansvarigt av en regering att förbinda sig till multilaterala avtal, såsom Kyotoprotokollet, då det kan begränsa handlingsfriheten och stå i konflikt med andra nationella intressen. För att internationella miljöproblem ska kunna lösas krävs det snarare att en hegemonisk stat eller en mäktig allians av stater anser att miljöskydd överensstämmer med sitt egenintresse och därför är beredda att ta på sig en stor del av kostnaderna för att lösa problemet (ibid.). Dessutom ligger det knappast i staters intressen att prioritera miljöskydd före mer grundläggande ekonomiska- och säkerhetsintressen.

3.1.2 *Styrelseskickets betydelse*

Med sitt fokus på det internationella systemets strukturer, marginaliserar neorealismen samtidigt inrikespolitiska faktorerer – däribland styrelseskickets – betydelse för staters agerande. Även om det inte förnekas att inrikespolitiska faktorer kan vara viktiga, argumenterar Waltz (1986:329): att "... the pressures of [international] competition weigh more heavily than ideological preferences or internal political pressures.". Det anarkiska systemvillkoret och dess innebörd formar staters agerande så kraftigt att stater snarare ska ses som "tomma lådor", då deras interna organisering egentligen inte gör någon skillnad i det internationella systemet (Chiaruzzi, 2012:41).

3.2 Neoliberalism

Neoliberal teori delar vissa av neorealismens grundantaganden om det internationella systemets anarkiska karaktär, men skiljer sig avsevärt från realismens hårdkokta fokus på materiell makt och konflikt. Istället erbjuder neoliberalismen en mer optimistisk syn på staters interaktion med varandra och möjligheterna till givande samarbeten. För att belysa neoliberalismens optimism och de konsekvenser det har, är främst tre delar teorin av intresse: hur *internationella institutioner* möjliggör multilateralt samarbete i ett anarkiskt internationellt system; hur den globala *interdependensen* ökar möjligheterna för samarbete mellan stater; samt *den demokratiska fredsteorin*, som sätter styrelseskicket i centrum för staters utrikespolitik.

3.2.1 *Internationellt samarbete och absoluta fördelar*

Neoliberal teori avfärdar inte neorealismens syn på det internationella systemets anarkiska natur, men ser ändå goda möjligheter till internationellt samarbete. Enligt detta synsätt innebär det anarkiska systemvillkoret framför allt ett problem då staternas osäkerhet gällande varandras intentioner ger incitament till att söka kortsiktiga fördelar, vilket följaktligen försvårar långsiktigt samarbete (Ericson, 2012:73). Avsaknaden av en överordnad suverän innebär därmed att det både blir enkelt och eftersträvansvärt för stater att fuska och åka snålskjuts inom multilaterala samarbeten (O'Neill, 2009:10). Neoliberalism sätter sin tilltro till internationella institutioner för att undkomma de samarbetsproblem det anarkiska systemvillkoret medför. Internationella institutioner fyller ett antal funktioner: de erbjuder en plattform för gemensamt beslutsfattande; ökar transparensen och minskar därmed osäkerheten gentemot andra stater; övervakar regelefterlevnad och kan implementera sanktioner mot de som bryter mot de överenskomna reglerna (O'Neill, 2009:10). På så sätt menar liberalismen att internationella institutioner och organisationer kan erbjuda en plattform för att övervinna

anarkins problem och på så sätt förverkliga de absoluta fördelar mellanstatliga samarbeten kan medföra.

Vidare lägger liberalismen även vikt vid att en ökad global *interdependens* har positiva konsekvenser för fred och samarbete. Resonemanget är grundat i antagandet att djupare ekonomiska band mellan stater minskar risken för krig mellan de inblandade parterna, då detta skulle innebära ödesdiga konsekvenser för dess ekonomi. (Richardson, 2012:57). I och med att många av dagens utmaningar, såsom miljöproblem och epidemier, inte respekterar statsgränser, har resonemanget kring interdependens vidgats. För att lösa sådana problem är militär makt till liten hjälp och välstånd – snarare än säkerhet – blir av allt större vikt. På så sätt innebär en ökad interdependens ett allt gynnsammare internationellt klimat som uppmuntrar till samarbeten stater emellan (Jackson & Sørensen, 2013:108).

I en värld där stater är beroende av varandra för att uppnå välstånd finns det starka incitament för att arbeta tillsammans för att, i kontrast till neorealismens relativa fördelar, sträva efter *absoluta fördelar och vinster* – det vill säga att maximera sin egen nytta oberoende av hur andra stater påverkas (Powell, 1991:1303–1306). Detta resonemang är även grundat i staters mer långsiktiga strategi. Axelrod & Keohane (1985) menar att det är fördelaktigt för stater att samarbeta i nuet för att försäkra ömsesidigt beteende från andra stater i framtiden. Vice versa är det inte önskvärt för stater att få så stora övertag som möjligt över andra stater i nuet då det kan försvåra samarbete i framtiden.

Den optimistiska syn på internationellt samarbete som ovan målats upp, präglar även den liberala analysen av miljöproblem och multilaterala ansträngningar för att tackla dessa. I en interdependent värld där samarbete krävs för att lösa globala problem kan välutformade avtal inom internationella institutioner vara lösningen på miljöproblem. Precis som ovan förklaras kan dessa avtal, reducera osäkerhet gentemot andra staters intentioner, och därmed undviks det anarkiska systemets nackdelar så att stater kan gå samman för att ta tackla dessa problem (Eckersley, 2012:469).

3.2.2 *Styrelseskickets betydelse*

Till skillnad från neorealismens fokus på det internationella systemets struktur, lägger neoliberal teori stor vikt vid hur inrikespolitiska faktorer – speciellt styrelseskicket – kan forma staters utrikespolitiska handlande. Den gren av liberal teori som lägger störst vikt vid detta är *den demokratiska fredsteorin*, som utgår ifrån det empiriskt välunderbyggda argumentet att (liberala) demokratier aldrig, eller mycket sällan, går i krig med varandra. Detta beror främst på grund av två anledningar: För det första är det folket – som en

demokratisk regering måste stå till svars till – som får bära kostnaderna för krig och är därmed ovilliga att kriga mot andra demokratier. För det andra inrymmer den liberala demokratin vissa normer, vilket gör dessa stater mer benägna att lösa politiska meningsskiljaktigheter på ett diplomatiskt sätt (Richardson, 2012: 54-55).

Följaktligen menar neoliberalismen att en stats interna struktur är av största betydelse för dess internationella intressen och agerande. Den demokratiska fredsteorin belyser styrelseskickets betydelse och kan i bredare termer även ses som en liberal teori om utrikespolitiskt agerande (Jackson & Sørensen, 2013:260). Under åren har denna teori utvidgats från att gälla kopplingen mellan demokrati och fred till många andra politikområden, däribland miljön. Det har på senare år, i liberal anda, bedrivits allt mer empirisk forskning beträffande kopplingen mellan demokrati och staters internationella miljöåtaganden – det vill säga i vilken mån de engagerar sig i internationellt samarbete kring miljöfrågor och dess benägenhet att ingå miljöavtal. Stora delar av litteraturen argumenterar för ett positivt samband mellan demokratiskt styrelseskick samt demokratins institutioner för staters internationella miljöåtaganden. Neumayer (2002) visar att demokratier gör starkare internationella miljöåtaganden än icke-demokratier, i termer av deltagande i internationella miljöorganisationer, ratificerande av miljöavtal och i hur väl de lever upp till rapporteringskraven inom dessa avtal. För det första tenderar medborgare i demokratier att vara bättre informerade om miljöproblem och dess konsekvenser än befolkningen i auktoritära stater. Dessutom har medborgarna i en demokrati en faktisk möjlighet att uttrycka sina åsikter och sätta press på regeringen att agera miljövänligt, medan dessa röster enklare kan tystas i auktoritära stater. Denna koppling bekräftas även av Fredriksson och Gaston (2000) och Roberts et al. (2004) som visar hur närvaron av medborgerliga rättigheter, respektive ett starkt civilsamhälle har en positiv påverkan på staters benägenhet att underteckna och ratificera miljöavtal. Med denna empiriska forskning i ryggen, argumenterar liberalismen på så sätt att stater med ett demokratiskt styrelseskick – och allt det innebär – är mer benägna att göra internationella ansträngningar för att skydda miljön.

3.3 Teoretiska förväntningar

Utifrån teoriernas antaganden om staters samarbetsvillighet och fokus på relativa- kontra absoluta fördelar, samt styrelseskickets betydelse, utkristalliseras två skilda teoretiska förväntningar på hur stater kan väntas agera i klimatförhandlingarna, beroende på om det rör sig om en demokrati eller inte. Dessa förväntningar utgör grunden för uppsatsens empiriska analys av klimatförhandlingarna.

3.3.1 Neorealistiska förväntningar

Enligt neorealismen styr det internationella systemets strukturella förhållanden i allmänhet och det anarkiska systemvillkoret i synnerhet, staters agerande. Det ständiga sökandet efter relativa fördelar gentemot andra rivaliserande stater präglar staters interaktion med varandra i de flest aspekter av internationell politik. Detta gäller även i klimatfrågan där utsläppsbegränsande åtgärder kan innebära stora kostnader för en stat och på så sätt försvaga dess relativa ställning gentemot andra. Av denna anledning kommer rising powers, enligt realistisk logik, använda klimatförhandlingarna för att maximera sina relativa fördelar gentemot redan etablerade stormakterna. Följaktligen bör rising powers i sin jakt på relativa vinster ha en motstridig inställning till klimatförhandlingarna och visa motstånd till att förpliktiga sig till att göra bindande åtaganden, för att på så sätt undvika eventuellt kostsamma utsläppsminskningar. I sin strävan efter att bibehålla sina relativa fördelar bör staterna därmed:

- *Försöka behålla de fördelar de besitter inom förhandlingarna för tillfället*
- *Visa motstånd mot att förpliktiga sig till bindande växthusgasutsläppsminskningar*

Vidare argumenterar neorealismen att det internationella systemets egenskaper styr stater i den grad att inrikespolitiska faktorer i slutändan är av särskilt stor betydelse för dess agerande. Enligt detta perspektiv bör vi därmed:

- *Inte kunna se några större skillnader i en stats agerande beroende på om det rör sig om en demokrati eller inte*

3.3.2 Neoliberal förväntningar

Trots att stater interagerar i ett anarkiskt system ser neoliberalismen positivt på möjligheterna till internationellt samarbete. I en värld där stater är beroende av varandra för välbefinnande och internationella institutioner förenklar samarbete menar neoliberalismen att stater snarare motiveras av en strävan efter absoluta fördelar och vinster. Klimatförhandlingarna sker inom en institutionell kontext som bör förenkla samarbete. Eftersom stater strävar efter absoluta fördelar och ser framtida fördelar i att samarbeta i nuet bör stater enligt en neoliberal logik vara mer motiverade till att nå en överenskommelse i förhandlingarna, snarare än att maximera sin egen position. I neoliberal samarbetsanda och i sin strävan efter absoluta fördelar bör stater därmed:

- *Visa en samarbetsvilja i klimatfrågan och inte maximera sin egen position*
- *Visa att de tar ett eget ansvar i arbetet mot att stävja den globala uppvärmningen*

Som redovisats ovan, lägger neoliberalismen även vikt vid inrikespolitiska faktorer i allmänhet och styrelseskicket i synnerhet. Med empirisk forskning i ryggen har vi utifrån det neoliberala perspektivet anledning att tro att en demokrati kommer vara mer samarbetsvillig och positivt inställd till att göra faktiska åtaganden inom klimatförhandlingarna, än en icke-demokrati. Därför kan vi enligt en neoliberal logik förvänta oss att:

- *Kunna se skillnader i en stats agerande beroende på om det är en demokrati eller inte. En demokratisk stat bör vara mer tillmötesgående och samarbetsvillig än en icke-demokratisk stat*

4. Metod och material

4.1 Urval och avgränsningar

För att praktiskt kunna undersöka rising powers motiv och preferenser inom internationell politik har ett antal urval och avgränsningar varit nödvändiga. Det första rör valet av politikområde och som tidigare framgår är det den internationella klimatpolitiken som undersöks. Valet att undersöka klimatpolitiken härleds både utifrån de teoretiska utgångspunkterna och frågans relevans för rising powers. För det första är miljöpolitik en fråga som traditionellt ägnats relativt lite uppmärksamhet från teorierna inom internationella relationer. Den neorealistiska forskningstraditionen har historiskt fokuserat på säkerhetsfrågor, medan neoliberalismen snarare lagt fokus på internationell politisk ekonomi (Luterbacher & Sprinz, 2001: 33-35). Samtidigt är den internationella klimatpolitiken en fråga som i allt större utsträckning ses som en del av diskursen kring nationell- och internationell säkerhet och har länge varit en fråga starkt förknippad med politisk ekonomi (Oels, 2012:186–187). Dessutom utgör klimatpolitiken ett politikområde där diskussionen kring rising powers och dess ökande roll och inflytande inom internationell politik ställs på sin spets. På grund av deras redan stora och snabbt växande växthusgasutsläpp är deras medverkan i ett samarbete för att kunna nå en lösning i frågan. På så sätt har de möjlighet att blockera andra länders försök till att fortskrida i frågan. Således är den internationella klimatpolitiken en fråga där rising powers motiv och preferenser inom internationell politik verkligen ställs till sin spets. Då det verkar finnas en koppling mellan dessa staters agerande inom klimatpolitiken och allmänna hållning till internationell politik (se bland annat Qi, 2012)

är förhoppningen att resultatet även kan generaliseras till den allmänna diskussionen kring rising powers.

För att besvara frågeställningen har en jämförande fåfallsstudie av Kinas och Indiens agerande i klimatförhandlingarna utförts. Även om det inte finns en enskild etablerad definition av en rising power, eller vilka stater som räknas som rising powers, rör det sig i de flesta sammanhang om ett begränsat antal länder. I fallet med klimatförhandlingarna brukar det röra sig om länderna Kina, Indien, Brasilien och Sydafrika (Hallding et al., 2013; Hurrell & Sengupta, 2012) och ibland inkluderas även länder som Mexiko (Rong, 2012). Valet att jämföra just Kina och Indien härleds från att teorierna lägger olika vikt vid styrelseskickets betydelse för staters motiv. Kina är det enda landet som är en icke-demokrati och har därför fungerat som en utgångspunkt i urvalet. På andra sidan regimskalan är alla andra stater demokratier, där både Indien och Sydafrika har det högsta demokrativärdet på 9 (se tabell 1). Givet de enorma skillnaderna mellan Sydafrika och Kina i övriga aspekter, är Indien snarare en mer relevant analysenhet. Kina och Indien är även de två rising powers med störst befolkning, störst militär makt, de största ekonomierna, samt de största växthusgasutsläpparna inom kategorin rising powers och således de två stater som är viktigast för ett eventuellt klimatavtals framgång. Samtidigt är även skillnaderna mellan Kina och Indien i dessa aspekter så stora att det inte går att påstå att det rör sig om ett urval renodlat mest-olika urval, där urvalslogiken går ut på att välja fall som är så lika varandra på relevanta oberoende variabler förutom den som är av intresse för undersökningen (Esaiasson et al., 2012:102).

Tabell 1. Översikt av i litteraturen vanligt förekommande rising powers

Land	Befolkning (miljoner)	Militära utgifter ¹ (md \$)	Bruttonationalprodukt, nuvarande priser ² (md \$)	Växthusgasutsläpp ³ (år 2011, koldioxidekvivalenter i kt)	Regimtyp ⁴ (Polity IV)
Brasilien	204	31,7	1 800	439 413	Democracy (8)
Indien	1 252	50,0	2 183	2 074 345	Democracy (9)
Kina	1 367	216,0	11 385	9 019 518	Autocracy (-7)
Mexiko	122	8,7	1 161	466 549	Democracy (8)
Sydafrika	54	3,9	317	477 242	Democracy (9)

1. SIPRI Military Expenditure Database (2015)

2. International Monetary Fund (2015)

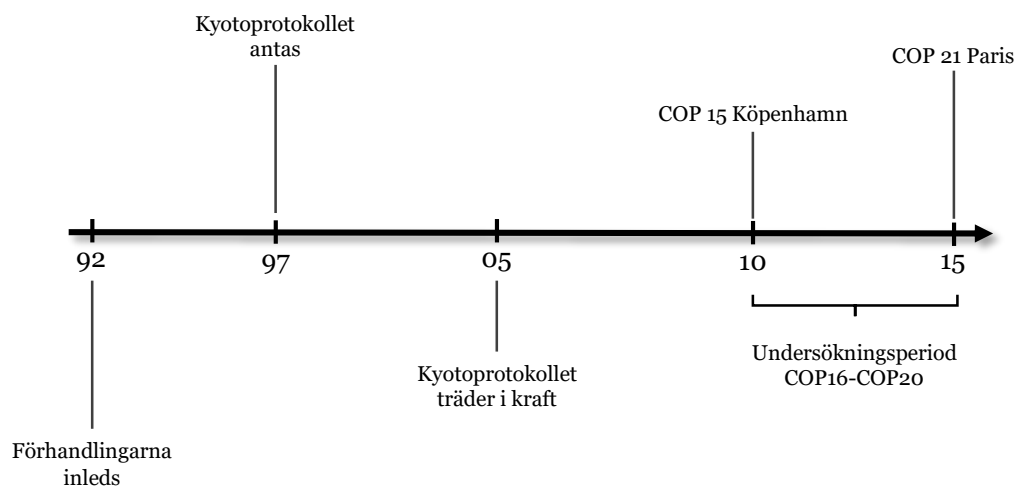
3. World Bank (2015)

4. Polity IV (2013)

Som framgår av tabellen är det faktiskt stora skillnader mellan alla rising powers. Detta i kombination med faktumet att det inte finns någon allmänt vedertagen definition av rising powers, leder till frågan huruvida denna grupp stater ens kan behandlas som en analytisk enhet. För det första besitter de alla, trots stora inhemska skillnader, avsevärda materiella maktresurser och har stort regionalt inflytande. För det andra är de en grupp stater som anser sig vara berättigade till och strävar efter en mer inflytelserik roll inom internationell politik. Men framför allt ligger denna grupp staters gemensamma nämnare i att de inte varit med i utformningen av den rådande liberala väst-centrerade världsordningen och i hur de använder sitt ökande inflytande för att förändra denna. På så sätt skiljer de sig även mot andra (västerländska) "mellanmakter", som Kanada och Japan, då dessa rising powers aldrig allierat sig med USA. Även om Ryssland på grund av sina stora energiresurser ibland fortfarande ses som en rising power, räknas Ryssland i denna uppsats inte som en rising power eller som en möjlig analysenhet. Centralt i diskussionen kring rising powers är just att de är stater vars växande makt får dem att ifrågasätta deras position i systemet och vill ha en mer framträdande roll i den internationella politiken. Dessutom är intresset för rising powers delvis baserat på den våldsamma hastighet denna grupp stater förflyttat sig från den internationella politikens periferi till dess centrum. Ryssland å andra sidan är både välbekant med stormaktsklubben, samtidigt som dess makt under de senaste decennierna snarare dalat (MacFarlane, 2006). Således är Ryssland varken en ny makt inom internationell politik och knappast rising, och därmed inte av särskilt stort intresse för undersökningen.

Med tanke på att klimatförhandlingarna inom ramen för UNFCCC har ägt rum sedan 1992 har slutligen även en tidsmässig avgränsning för undersökningen varit nödvändig.

Figur 1. Viktiga år inom klimatförhandlingarna

I och med att Kyotoprotokollet cementerade konfliktlinjen mellan länderna i det globala syd och nord är det för den första perioden efter dess införande som är av intresse för undersökningen. Som ovan nämnts var det klimatkonferensen i Köpenhamn 2009 (COP15) som befäste rising powers roll som nyckelaktörer inom klimatförhandlingarna samtidigt som de under dessa förhandlingar antog en mer aktiv roll i frågan. Dessutom har förhandlingarna efter COP15 huvudsakligen syftat till att kulminera i ett nytt bindande klimatavtal som en fortsättning på Kyotoprotokollet vid förhandlingarna i Paris 2015 (COP21). Följaktligen är det mycket som står på spel och förhandlingarna ställs på sin spets. Därför är det förhandlingarna efter COP15 som undersöks, vilket innebär förhandlingarna vid klimatkonferensen i Cancun 2010 (COP16), Durban 2011 (COP17), Doha 2012 (COP18), Warszawa 2013 (COP19) och Lima 2014 (COP20).

4.2 Analysmetod och analytiskt verktyg

För att testa de teoretiskt preciserade förväntningarna härledda från de teoretiska utgångspunkterna har en form av det Esaiasson et al. (2012) benämner *kvalitativ textanalys* använts. I detta fall är texten transkriberade uttalanden/tal staterna gjort i förhandlingarnas slutfas (se 4.4 Empiriskt material). Huruvida staterna i fråga agerat efter en relativa fördelarkalkyl eller en absoluta fördelarkalkyl är knappast något som uttrycks direkt i materialet. Snarare är det så, precis som Esaiasson et al. konstaterar, att "... det eftersökta innehållet i texten ligger dolt under ytan och endast kan tas fram genom intensiv läsning av texten." (2012: 210). På så sätt blir det svårt att fånga detta på kvantitativ väg, utan ett kvalitativt angreppssätt är lämpligare.

Det är ingen hemlighet att delar av förhandlingarna sker utanför officiella sammanhang – kanske bakom lyckta dörrar eller i mer inofficiella sammanhang. Det är också mycket möjligt att det som sägs i offentliga uttalanden från politiker och personer i förhandlingssituationer inte nödvändigtvis återspeglar deras egentliga motiv och preferenser. För att överkomma detta problem och få en djupare insikt i staternas motiv i förhandlingarna hade det varit önskvärt att kombinera textanalysen med djupintervjuer med nyckelpersoner från de båda staternas förhandlingsdelegationer. Intervjuer hade kunnat ge tillgång till information som inte kan fångas i skriftliga dokument och uttalanden. På så sätt hade ovan nämnda problem eventuellt kunna övervinnas och det hade varit möjligt att tydligare urskilja staternas egentliga motiv och logik i klimatförhandlingarna. Efter att ha varit i kontakt med flertalet personer från både Kinas och Indiens förhandlingsdelegationer samt personer från respektive lands myndighet, kunde tyvärr ingen ställa upp på en intervju. Jag har även vänt mig till personal på svenska

miljödepartementet men inte lyckats få hjälp med att få tag på kontaktuppgifter till lämpliga intervjupersoner. Således har jag varit tvungen att nöja mig med transkriberade uttalanden som grund för analysen.

I den kvalitativa textanalysen består det analytiska redskapet av frågor som ställs till texten. I denna undersökning är frågorna baserade på de teoretiskt preciserade förväntningar som redovisats tidigare (se 3.3. Teoretiska förväntningar). För undersökningens transparens och för att underlätta förståelsen av analysen presenteras även analysredskapet nedan i ett analyschema.

	Relativa- eller absoluta fördelar	Styrelseskicket betydelse
Neorealism	<ul style="list-style-type: none"> • Försöka behålla de fördelar de besitter inom förhandlingarna för tillfället • Visa motstånd mot att förpliktiga sig till bindande växthusgasutsläppminskningar 	<ul style="list-style-type: none"> • Styrelseskicket påverkar inte staters motiv. Bör ej se skillnad mellan staterna
Neoliberalism	<ul style="list-style-type: none"> • Visa samarbetsvilja i klimatfrågan och inte maximera sin egen position • Visa att de tar eget ansvar i klimatfrågan 	<ul style="list-style-type: none"> • Styrelseskicket påverkar staters motiv. En demokrati bör vara mer tillmötesgående och samarbetsvillig än en icke-demokrati

De neorealistiska förväntningarna kan exempelvis ta sig uttryck genom att de vidhåller UNFCCC:s vägledande princip, CBDR, eller i sin argumentation framhäver den utvecklingsstatus de förnuvarande har inom förhandlingarnas kontext. De neoliberala förväntningarna kan snarare komma till uttryck genom att staterna exempelvis faktiskt erkänner ett eget ansvar i klimatfrågan eller lovar åtaganden om utsläppminskningar.

4.3 Empiriskt material

Då intervjuer inte kunde genomföras har det empiriska underlaget hämtats från UNFCCC:s onlinedatabas med material som lämnats in av staternas förhandlingsdelegationer. Materialet består av så kallade ”High Level Segment statements by Heads of States and Governments” - transkriberade uttalanden från högt uppsatta politiker, oftast miljöministern, i slutfasen av förhandlingarna. Uttalandena är cirka fem till femton minuter långa (transkriberade till mellan tre och sju sidor). I uttalandena diskuteras förhandlingarna i breda drag; vad landet åstadkommit sedan föregående förhandling, hur ansvarsfördelningen i klimatfrågan bör se ut,

samt vilka frågor som är viktiga i fortsatta förhandlingar. På så sätt ger materialet en relativt bred bild av förhandlingarna och de undersökta staternas position inom dessa. Då även analysverktyget är relativt brett bör materialet vara lämpligt att applicera analysverktyget på. Eftersom uttalandena är gjorda av högt uppsatta politiker från staterna bör de även vara en god indikator på staternas faktiska ställning i de diskuterade ämnena. På grund av en omstrukturering av UNFCCCs databas under studiens gång skedde ett bortfall av Kinas uttalanden i samband med förhandlingarna i Doha (COP18) och Lima (COP20). För COP18 används istället används istället det uttalande som Kina gjorde tillsammans med G77² i samband med dessa förhandlingar. Med tanke på Kinas betydande makt och inflytande inom denna grupp har bedömningen gjorts att även detta uttalande bör spegla Kinas hållning i klimatfrågan någorlunda väl. Gällande COP20 har jag själv transkriberat en direktöversatt inspelning av Kinas uttalande, även den tillgänglig vid UNFCCCs databas.

Annat material som övervägts är bland annat ländernas så kallade nationella rapporter (National Communications) till UNFCCC. Dessa rapporter är inte ståndpunktsdokument, utan innehåller snarare olika typer av information om landets växthusgasinventarier, sårbarhetsdömningar, ekonomiska scenarion och vetenskapliga prognoser. Efter att ha tittat igenom dessa dokument gjordes bedömningen att rapporternas tekniska natur avväpnade ett eventuellt politiskt budskap och därmed inte var lämpliga att använda för undersökningens syfte. Även nyhetsrapportering kring förhandlingarna skulle kunna ha använts som kompletterande material. Tyvärr kunde jag inte få tag på tillräckligt med material för de utvalda länderna (som inte var på kinesiska), för att systematiskt kunna användas i en jämförelse.

5. Resultat och analys

I följande kapitel presenteras resultatet från den empiriska analysen av Kinas och Indiens uttalanden under respektive förhandlings avslutningsfas. Med hjälp av representativa citat från uttalandena illustreras hur väl de båda ländernas uttalanden och argumentation överensstämmer med de olika teoretiska förväntningarna. För att sätta citaten och analysen i sin kontext är resultatet uppdelat utefter de klimatkonferenserna förhandlingarna ägde rum vid. Efter genomgången av de olika konferenserna sammanfattas slutligen resultatet från de undersökta förhandlingsomgångarna.

² en löst sammansatt grupp utvecklingsländer, som verkar för ländernas gemensamma ekonomiska intressen och för ökad förhandlingskraft inom FN

5.1 COP16 – Cancun, 2010

FNs 16e årliga klimatkonferens hölls mellan den 29 november och 10 december 2010 i Cancun, Mexiko. Målet med konferensen var att återuppliva förhandlingarna efter att de brutit ihop under föregående års förhandlingar i Köpenhamn. Då denna klimatkonferens var en slags omstart av processen som försökte återställa förtroendet för förhandlingarna, var detta en relativt lågprofilerad förhandlingsomgång.

Å Kinas vägar talade Xie Zhenhua, miljöminister och huvudförhandlare. Utöver sedvanliga hyllningar till värdnationen och UNFCCC, fokuserade Xie främst på att framställa Kina som ett utvecklingsland utan något större ansvar i klimatfrågan. Bland annat konstaterar han att:

As a developing country with per capita GDP of only 3700 USD and ranks around 100th place globally, China still has a huge population living in poverty and is confronted with multiple challenges of economic development, poverty eradication, improving of people's livelihoods and protection of climate. (UNFCCC, 2014a)

Citatet belyser hur Xie var noga med att framställa Kina som ett fattigt utvecklingsland med stora inhemska problem. Att även kommentera Kinas ekonomiska utveckling i termer av BNP per capita, snarare än i absoluta termer, bidrar också till denna beskrivning. Xie använde detta argument konsekvent och benämner till och med uttryckligen klimatfrågan som en utvecklingsfråga: "The issue of climate change, in nature is an issue of development. [...]. Developed countries should take lead in substantial emission reduction, so as to leave necessary room for the development of developing countries" (UNFCCC, 2014a). Underförstått innebär dessa uttalanden att det, enligt Xie, är för dyrt för Kina att förpliktiga sig utsläppsminskningar, då det skulle hämma deras förmåga att arbeta med utvecklingsfrågor. Denna framställning är i linje med de neorealistiska förväntningarna om att försöka bibehålla sin status som utvecklingsland för att undvika bindande åtaganden för utsläppsminskningar och på så sätt behålla de relativa fördelar utvecklingslandstatusen ger.

Samtidigt betonar Xie den Kinesiska regeringens plan att reducera landets växthusgasutsläpp. "At the end of last year, Chinese government announced mitigation action, which is to reduce the CO₂ emissions per unit of GDP by 40-45% by 2020 from the level of 2005 [...]." (UNFCCC, 2014a). Vid en första anblick verkar detta som ett kraftfullt åtagande i klimatfrågan och visar på en samarbetsvillighet och ansvarstagande i linje med de neoliberala förväntningarna. Vid närmare granskning av detta uttalande kan denna framställning dock ifrågasättas. För det första ska denna minskning vara från 2005 års utsläppsnivåer – ett år då Kinas växthusgasutsläpp redan var relativt höga. Inom UNFCCC utgår man annars ifrån år

1990 som basår för utsläpp. För det andra är denna minskning per enhet BNP. På så sätt handlar det bara om en minskning av utsläppstakten och inte en minskning av landets faktiska utsläpp. Därmed måste uttalanden av denna karaktär tas med en nypa salt och kan inte karaktäriseras som en särskilt stark indikator på den samarbetsvillighet som de neoliberala förväntningarna förutspår.

Indiens talan fördes av miljö- och skogsministern, Jairam Ramesh. Till skillnad från Xie, hade Ramesh en mindre fientlig ton gentemot förhandlingarnas rikare länder och visade snarare på att Indien ser mycket allvarligt på klimatfrågan.

Ecological preservation and celebration of biodiversity is embedded in Indian culture in myriad ways. India will not only be among the fastest growing economies in the world as measured by GDP – Gross Domestic Product – but will also be among the most responsible in ensuring a high rate of growth of real GDP – Green Domestic Product³. That is my solemn assurance to the world community today on behalf of the Government of India. (UNFCCC, 2014a)

Detta uttalande exemplifierar den samarbetsvilliga och progressiva ton som genomsyrade den Indiska miljöministerns uttalande. Det indikerar att Indien *inte* ser arbetet mot klimatförändringarna som ett hot mot landets ekonomiska tillväxt, utan snarare ser fördelar i att inkludera miljöaspekter i diskussion kring ekonomisk tillväxt. Detta visar i någon mening på en välvillighet mot förhandlingarna och ett ansvarstagande i klimatfrågan – en retorik som väntades ses utifrån de neoliberala förväntningarna.

5.2 COP17 – Durban, 2011

2011 års klimatkonferens ägde rum i Durban, Sydafrika mellan 28 november till 11 december. Efter att Cancunmötet återupplivat de kollapsade förhandlingarna lanserades under denna konferens en ny förhandlingsplattform – Durban-plattformen – med målet att kulminera i ett nytt bindande klimatavtal vid COP21 i Paris 2015, som ska träda i kraft 2020.

Samma företrädare som talade å Kinas vägnar vid föregående konferens, förde även landets talan under dessa förhandlingar. Utöver att återigen betona Kinas status som ett fattigt utvecklingsland, framhöll Xie rättvisaspekten kring åtgärderna att stävja klimatpåverkningarna: They [förhandlingarna] set out in the principle of "Common But Differentiated Responsibilities" and the principle of equity. [...] the Durban conference

³ Ett ekonomiskt begrepp där miljöeffekterna av ett lands ekonomiska tillväxt tas med i beräkningen av bruttonationalprodukten

should further safeguard the principles (UNFCCC, 2014b). Gång på gång betonade Xie vikten av att låta CBDR-principen vägleda framtida arbete mot att stävja den globala uppvärmningen. Detta kombinerade Xie med att skuldbelägga i-länderna – en grupp Kina gör sitt bästa för att inte tillhöra – för att inte göra tillräckligt i klimatfrågan:

In spite of their tremendous challenges in achieving economic development and poverty eradication, the developing countries have made every effort to control greenhouse gas emissions. Developed countries should face squarely their own historical responsibilities and the reality of their high per capita emissions, truly taking the lead in drastic emission reduction, and honoring their obligations and commitments regarding financial and technology transfer support to the developing countries. (UNFCCC, 2014b)

Trots att detta skuldbeläggande inte är helt utan belägg blir denna framställning i kombination med betoningen av CBDR-principen en indikator på de neorealistiska förväntningarna på staternas agerande inom klimatförhandlingarna. Det visar hur Kina försöker fransäga sig ansvar i klimatfrågan genom att framställa sig själva som ett utvecklingsland – länder som enligt CBDR-principen inte behöver tvungna att göra utsläppsminskningar. Denna framställning är i linje med de neorealistiska förväntningarna om att försöka undvika bindande åtaganden för utsläppsminskningar och på så sätt behålla sina relativa fördelar gentemot i-länderna.

Indiens chefsförhandlare, den nytiltsatte miljöministern Jayanthi Natarajan, gjorde ett mer varierande uttalande, med retorik i linje med både de neorealistiska och neoliberala förväntningarna. Citatet nedan exemplifierar denna tvetydighet:

As a developing country, India faces many challenges. Despite these we have been engaged very constructively in these negotiations. We are conscious of our responsibilities and have, in that spirit, taken new additional mitigation actions in a regime of international transparency. We are fulfilling these obligations. It is time the developed countries stepped up to fulfill their part of the commitment under UNFCCC and its Kyoto Protocol [...]. (UNFCCC, 2014b)

Trots att Natarajan uttryckligen erkänner Indiens eget ansvar i klimatfrågan är han även noga med att betona Indiens status som utvecklingsland och skuldbelägger även i-länderna. På så sätt blir analysen av Indiens uttalande under förhandlingarna i Durban något mer tvetydig än Kinas. Å ena sidan visar Natarajans uttalande på ett ansvarstagande och samarbetsvillighet i linje med de neoliberala förväntningarna. Å andra sidan skuldbelägger Natarajan, precis som

Kina, i-länderna och skjuter på så sätt ifrån sig ansvaret i frågan – ett agerande som ligger i linje med de neorealistiska förväntningarna.

5.3 COP18 – Doha, 2012

2012 års klimatkonferens ägde rum mellan 26 november och 8 december i Doha, Qatar. Målet med förhandlingarna var både att fortsätta arbetet med att utforma ett nytt bindande klimatavtal till 2015, samt att framförhandla en fortsättning på Kyotoprotokollet fram tills det nya avtalet tar vid. Kinas miljöministers, Xie Zhenhua, uttalande å G77-gruppen och Kinas vägnar i samband med dessa förhandlingar har stora likheter med det uttalanden han gjorde vid föregående års klimatkonferens. Angående ansvarsfördelningen säger han bland annat:

[...] our mitigation contribution is much greater than that by developed country Parties who have greater historical responsibilities and should take the lead in combating climate change. We urge developed country Parties to honour their commitments to reduce their emissions ambitiously. (UNFCCC, 2014c)

Återigen ser vi tecken på hur Kina framställs som ett utvecklingsland och skuldbelägger de rikare länderna för att inte göra tillräckliga ansträngningar i frågan. Att Kina dessutom gör ett uttalande med och ansluter sig till G77 – världens fattigaste länder – och deras åsikter, är ännu en indikator på hur de försöker understryka sin status som utvecklingsland för att undvika förpliktigande åtaganden i frågan och i linje med de neorealistiska förväntningarna.

Indiens chefsförhandlare, Mira Mehrishi, visade i sitt uttalande återigen på en mer varierad inställning till förhandlingarna och dess principer. Å ena sidan konstaterar Mehrishi igen att Indien faktiskt har ett eget ansvar i klimatfrågan och framhäver att ”India will continue to play a constructive and responsible role in the on-going negotiations and will work with the international community to find practical, pragmatic and equitable solutions in this regard” (UNFCCC, 2014c). Således visar Indien på ett agerande enligt neoliberala motiv genom att faktiskt vilja fortskrida i arbetet mot klimatförändringarna. Å andra sidan trappade Mehrishi under dessa förhandlingar upp tonen gentemot I-länderna och är noga med att betona Indiens fortsatta status som utvecklingsland, samt påminner förhandlingarnas deltagare om vikten av rätt ansvarsfördelning i arbetet mot att stävja klimatförändringarna. Angående förhandlingarnas fortsättning konstaterar Mehrishi att:

Our future work in this regard must be anchored in the principles of Equity, in particular the principle of Common But Differentiated Responsibilities, keeping in mind that developing countries need space to eradicate poverty and pursue the goal of sustainable development. (UNFCCC, 2014c)

Detta citat visar hur Mehrishi antyder att Indien, trots ett ansvar i frågan, lägger in en brasklapp mot eventuella åtaganden i klimatfrågan och markerar sin utvecklingslandsstatus – en framställning i linje med de neorealistiska förväntningarna om att försöka behålla de relativa fördelar, de för nuvarande har inom förhandlingarnas kontext.

5.4 COP19 – Warszawa, 2013

Klimatkonferensen i Warszawa, Polen ägde rum från 11 till 23 november och fortsatte arbetet med att arbeta fram ett nytt bindande klimatavtal till COP21 i Paris 2015. Kinas linje i förhandlingarna fortsatte i samma spår som under tidigare förhandlingar, där Xie Zhenhua fortsatte utmåla Kina som ett fattigt utvecklingsland. Bland annat konstaterar han:

China is the world's biggest developing country [...]. As China is still in the process of industrialization and urbanization, it is faced with huge challenges of economic development, poverty eradication, improving people's wellbeing, as well as addressing climate change. (UNFCCC, 2014d)

Xie argumenterar här återigen indirekt att Kina bör slippa åtaganden om utsläppsminskningar genom att formulera det som ett hinder för Kina att arbeta med fattigdomsbekämpning och utvecklingsfrågor. Att formulera klimatfrågan på detta sätt är ännu ett steg i ledet i hur Kina argumenterar efter neorealistiska motiv för att slippa förpliktelser i frågan och på så sätt behålla de relativa fördelar de redan innehar.

Att förhandlingarna började närma sig den viktiga konferensen i Paris 2015 märktes även i Indiens tal under konferensens avslutande fas. Den tidigare progressiva och ansvarstagande retoriken som uppvisats under tidigare konferenser, var under dessa förhandlingar inte alls lika framträdande. Istället valde Indiens miljöminister, Jayanthi Natarajan, att trappa upp sin ton gentemot i-länderna rejält. Exempelvis argumenterar han att:

There is a huge ambition gaps between what developed country Parties have pledged and what is required by science and their historical responsibilities. The irony is that developing countries have pledged much more than developed countries in pre 2020 period. Therefore, in keeping with Article 3.1⁴, the developed countries should take the lead in bridging the ambition gap. (UNFCCC, 2014d)

⁴ Artikel 3.1 i refererar till förhandlingarnas princip om Common But Differentiated Responsibilities

Citatet illustrerar hur Natarajan, precis som Kina gjort, skuldbelägger i-länderna för att inte göra tillräckligt i klimatfrågan. Vidare understryker Natarajan återigen vikten av CBDR-principen:

I would like to submit that international cooperative initiatives must follow the principles of the convention especially equity and CBDR, if they are to be accepted under UNFCCC. Developing countries should be provided the flexibility to choose their actions. (UNFCCC, 2014d)

Således visar Natarajans uttalanden inte alls på den samarbetsvillighet och det ansvarstagande som uppvisats under tidigare förhandlingar, utan överensstämmer snarare med de neorealistiska förväntningarna. Dessutom argumenterar Natarajan för att det ska vara upp till utvecklingsländerna – Indien inkluderat – själva huruvida de ska behöva göra åtaganden för att minska sina växthusgasutsläpp. Denna inramning är i linje med en retorik baserat på neorealistiska motiv, där en status som utvecklingsland samt CBDR-principen betonas för att visa på hur de bör slippa göra bindande utsläppsminskningar och på sätt behålla relativa fördelar gentemot i-länderna.

5.5 COP20 – Lima, 2014

Under slutet av december i Lima, Peru hölls den sista förhandlingsomgången innan den avgörande klimatkonferensen i Paris 2015. Trots framsteg på flera punkter, var osäkerheten stor, och hur nästa års klimatkonferens skulle gå var ännu inte skrivet i sten. Under dessa förhandlingar bröt Kina den motstridiga retorik som karaktäriserat Kinas uttalande under tidigare klimatkonferenser. Även om Xie fortfarande är noga med att betona Kinas status som utvecklingsland, genomsyrades hans uttalande av en helt annan ton än under tidigare förhandlingar.

As a developing country, China is actively addressing climate change and we are trying to build a beautiful China. This is part of our efforts to fulfill our responsibilities to the world. Our president, Xi Jinping, points out that this is not something that other people wants us to do. This is something we want to do. (UNFCCC, 2014e)

Citatet ovan exemplifierar hur Kinas uttalande genomsyrades av helt annan samarbetsvillighet än under tidigare konferenser. Dessutom lovade Xie att Kina ska hjälpa fattigare utvecklingsländer med finansiering av klimatåtgärder och påvisar på så sätt ett ansvarstagande i klimatfrågan som de inte visat tecken på under föregående förhandlingar. Således visar Kinas retorik för första gången en retorik i linje med neoliberala motiv. Denna linje fortsatte i

Xies uttalande, då han bland annat poängterar att: In November 12 this year, the leaders of China and United States joined a communique. Both sides committed themselves to reach an ambitious 2015 agreement which reflect the principles of CBDR, as well as respecting national circumstances (UNFCCC, 2014e). Trots att Xie betonar vikten av CBDR-principen, visar Xie att Kina är beredda på att samarbeta och göra åtaganden i klimatfrågan. Således är Kinas agerande under dessa förhandlingar i linje med de neoliberala förväntningarna och motiven genom att visa på både ansvarstagande och samarbetsvillighet.

Indiens uttalande i samband med dessa förhandlingar fortsatte i samma anda som föregående år. I viss mån fortsatte Indiens nya miljöminister, Prakash Javadekar, uppvisa en välvilja och samarbetsvillighet i linje med de neoliberala förväntningarna. Bland annat konstaterar han att "India is committed and ready to play its part in the global fight against climate change." (UNFCCC, 2014f) Samtidigt genomsyrades Javadekars uttalande av samma retoriska linje likt den Natarajan förde vid föregående års konferens, i överensstämmelse med de neorealistiska förväntningarna, vilket underminerar den till synes samarbetsvänliga framställningen.

Our ambition in the post-2020 period is directly linked with ambitious actions in the pre-2020 period by the developed countries, otherwise the poor people in developing countries will not get the carbon space to achieve sustainable development. [...] It is important therefore for developed country parties to urgently fulfill their legal obligations in the pre-2020 period. They must scale up their mitigation ambition now and urgently fulfill their promises for providing financial and technological support to developing countries. (UNFCCC, 2014f)

Citatet visar hur Javadekar framställer Indien som ett land i behov av att kunna släppa ut mer växthusgaser för att kunna arbeta med inhemska utvecklingsfrågor. Dessutom skuldbeläggs länderna för att inte göra tillräckligt i frågan. På så sätt ser vi hur Indien även under dessa förhandlingar framställer Indien som ett land där utsläppsminskningar kan hämma deras arbete med andra utvecklingsfrågor – en argumentation i linje med de neorealistiska motiven.

5.6 Sammanfattning

Kinas uttalanden har under de årliga klimatförhandlingarna från COP16 till COP20 främst visat på ett agerande baserat på neorealistiska motiv genom att framställa sig som ett fattigt utvecklingsland där förpliktelser att minska sina växthusgasutsläpp skulle skada landets arbete med att inhemska utvecklingsfrågor. Detta tillsammans med ett konsekvent åberopande av

CBDR-principen visar på hur Kina försökt vinkla klimatfrågan och förhandlingarna för att undvika bindande förpliktelser om utsläppsminskningar. På så sätt uppfyller Kinas uttalanden de neorealistiska förväntningarna baserat på en relativa fördelar-kalkyl mycket väl. Dock bör det poängteras att även de neoliberala förväntningarna kom till uttryck i Kinas uttalande under COP20, då Kina visade på både ett ansvarstagande och samarbetsvillighet i klimatfrågan.

Indiens uttalanden ger en mer nyanserad analys utifrån de teoretiska förväntningarna. Till en början av undersökningsperioden var Indien noga med att betona sitt eget ansvar i klimatfrågan och visade på en positiv inställning till att arbeta mot klimatförändringarna – en retorik i överensstämmelse med neoliberala motiv. Denna har dock under förhandlingarnas gång förändrats. I takt med att förhandlingarna närmat sig de viktiga Parisförhandlingarna har Indiens företrädare snarare gjort uttalanden som liknar Kinas, i överensstämmelse med de neorealistiska förväntningarna baserat på en relativa fördelar-kalkyl. De skillnader som ur ett liberalt perspektiv förväntades kunna ses mellan Indien, en demokrati, och Kina, en icke-demokrati, var således till en början av undersökningsperioden tydliga, där Indien var mer samarbetsvilliga och i större utsträckning visade ett eget ansvar i klimatfrågan än Kina. I och med Indiens förändrade retorik under förhandlingarnas gång blev denna skillnad mindre tydlig och i slutändan var det, precis som neorealistisk teori förväntade, inga stora skillnader länderna emellan.

6. Slutsatser och diskussion

Den här uppsatsen tog avstamp i en diskussion som försökte tolka och förstå en grupp stater, så kallade rising powers, förhandlingsbeteende. Med syftet att ytterligare förstå dessa staters motiv i förhandlingar och preferenser inom internationell politik, hoppades den ge en bättre teoretisk förståelse i en annars relativt ambivalent diskussion. Med avstamp i neoliberalismen och neorealismen, två teoribildningar med olika utgångspunkter för vilka motiv som driver staters agerande, utmejslades två teoretiska förväntningar på hur denna grupp stater bör agera i förhandlingssituationer. Dessa förväntningar testades sedan på Kinas och Indiens agerande inom klimatförhandlingarna – ett politikområde där rising powers öka(n)de makt och inflytande ställs till sin spets. Den empiriska analysen visade att Kinas uttalanden uppfyllde de neorealistiska förväntningarna baserat på en relativa fördelar-kalkyl mycket väl. Analysen av Indiens uttalanden i samband med förhandlingarna var inte lika entydig. Den visade istället hur Indien till en början snarare uppfyllde de neoliberala förväntningarna, men under förhandlingarnas gång, i takt med att förhandlingarna närmade sig de viktiga

Parisförhandlingarna övergick till att snarare vara i linje med neorealistiska förväntningarna. Även om de neoliberala förväntningarna får visst stöd lutar resultatet mot att sammantaget stödja de neorealistiska förväntningarna. Trots att skillnaderna mellan Indien och Kina blev mindre ju längre förhandlingarna fortskred, var den trots allt där, och därmed kan styrelseskicket ha en betydelse för rising powers motiv. Samtidigt bör det påpekas att resultatet endast visar på *att* det kan vara en skillnad, men inte på om det faktiskt är styrelseskicket som ligger till grund för denna.

Uppsatsens resultat kan relateras till både den mer specifika diskussionen kring rising powers inom klimatförhandlingarna och den om deras roll inom internationell politik i allmänhet. För klimatförhandlingarnas del innebär ett agerande baserat på neorealistiska motiv knappast en ljusning för förhandlingarnas framtid. Eftersom deras motiv verkar vara baserade på en neorealistisk relativa fördelar-kalkyl, blir det onekligen svårt att utforma ett klimatavtal som förbinder denna grupp stater att göra bindande åtaganden för utsläppsminskningar – en nödvändighet för att på allvar kunna tackla den globala uppvärmningen. Resultatet visar även på en stor problematik kring förhandlingarnas grundläggande rättvisepincip som styr ansvarsfördelningen i frågan: Common But Differentiated Responsibilities. Å ena sidan är den nödvändig för att ha en någorlunda rättvis ansvarsfördelning i arbetet mot att stävja klimatförändringarna. Å andra sidan används den enligt neorealistisk logik som en sköld för dessa nya utsläppsjättar att gömma sig bakom för att slippa kostsamma utsläppsminskningar. Att omarbeta denna princip kan visa sig vara en nödvändighet för att kunna inkludera dessa länder i kampen mot den globala uppvärmningen. Samtidigt visar den vändning Kina gjorde under COP20, när även USA gått med på att göra åtaganden i frågan, att det trots allt finns hopp för förhandlingarnas framtid. Om oron för att förlora relativa fördelar minskas, finns det möjligheter att inkludera dessa stater i ett samarbete i klimatfrågan.

Låt oss lyfta diskussionen från klimatförhandlingarna och återgå till uppsatsens ursprungliga utgångspunkt och syfte: Har undersökningens resultat lett till bättre teoretisk förståelse kring rising powers motiv och preferenser inom internationell politik? Utan att göra några anspråk på att ha hela sanningen och trots flera brister i undersökningen (se nedan), ger studien ändå en viss teoretisk klarhet kring den ambivalenta forskningen kring dessa staters agerande och motiv inom internationell politik. Under premissen att dessa stater agerar enligt neorealistiska motiv baserat på en relativa-fördelar kalkyl är förvirringen i den tidigare forskningen kring deras förhandlingsbeteende inte särskilt förvånande. Ett agerande baserat på en relativa fördelar- kalkyl kan se olika ut i olika sammanhang. I fallet med klimatförhandlingarna ger

det institutionella ramverket och dess principer dessa stater relativa fördelar. Då de klassas som utvecklingsländer som slipper bindande utsläppsminskningar försöker de, som undersökningen visat, i stor utsträckning lämna det oförändrat. I andra fall, i andra politikområden, är så kanske inte fallet så och de neorealistiska drivkrafterna och motiven yttrar sig på andra sätt. Dock går det att ifrågasätta huruvida det går att generalisera resultatet till andra politikområden. Även om tidigare forskning pekar på att det finns anledning att tro att deras agerande inom klimatpolitiken återspeglar deras allmänna hållning till internationell politik (se till exempel Qi 2012), bör ett liknande teoretiskt ramverk appliceras på andra politikområden för att stärka studiens resultat.

Samtidigt måste studiens begränsningar beaktas och slutsatsdragningarna göras med en viss försiktighet. Utöver de begränsningar kring metod och material som diskuterats i metodavsnittet har jag under undersökningens gång upptäckt att klimatförhandlingarna är en mycket komplex och svårgripbar process som innefattar mer än huvudförhandlingarna vid de årliga konferenserna. En stor del av förhandlingarna sker i underorgan – i arbetsgrupper som behandlar olika delar av konventionen – där frågor såsom tekniköverföring och finansiering av klimatprojekt diskuteras. Förhandlingarna inom dessa arbetsgrupper har i denna undersökning inte tagits hänsyn till och på så sätt finns det en risk att det använda materialet ger en för ensidig bild av den komplexa förhandlingsprocessen inom UNFCCC. För att säkerställa undersökningens resultat vore det lämpligt att studera förhandlingarna ur ett bredare perspektiv. Det bör också påpekas att operationaliseringen av de neoliberal förväntningarna inte var lika självklara som de neorealistiska. Därmed finns risken att de neoliberal motiven inte kunde fångas i samma utsträckning som de neorealistiska. Trots dessa brister vill jag ändå påstå att undersökningen tar ett steg mot en bättre teoretisk förståelse kring rising powers – en förståelse som kommer bli allt viktigare i takt med att dessa staters inflytande växer.

7. Referenser

- Axelrod, R., & Keohane, R. O. (1985). Achieving cooperation under anarchy: Strategies and institutions. *World politics*, 38(1), 226-254.
- Breslin, S. (2013). China and the global order: signalling threat or friendship?. *International Affairs*, 89(3), 615-634.
- Burges, S. W. (2013). Brazil as a bridge between old and new powers?. *International Affairs*, 89(3), 577-594.
- Chiaruzzi, M. (2012). Realism. I R. Devetak, A. Burke, & J. George (Red.), *An Introduction to International Relations* (s. 35-47). New York: Cambridge University Press.
- Dimitrov, R. S. (2010). Inside UN Climate Change Negotiations: The Copenhagen Conference. *Review of Policy Research* 27(6), 795-821.
- Eckersley, R. (2012). Global Environmental Politics. I R. Devetak, A. Burke, & J. George (Red.), *An Introduction to International Relations* (s. 462-474). New York: Cambridge University Press.
- Ericson, M. (2006). Liberalism. Gustavsson & J. Tallberg (Red.), *Internationella relationer* (s. 67-82). Lund: Studentlitteratur AB.
- Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., & Wängnerud, L. (2007). Metodpraktikan. *Konsten att studera samhälle, individ och marknad*, 3, 283-303.
- Fredriksson, P. G., & Gaston, N. (2000). Ratification of the 1992 Climate Change Convention: What Determines Legislative Delay? *Public Choice* 104(3), 345-368.
- Grieco, J. M. (1988). Anarchy and the limits of cooperation: a realist critique of the newest liberal institutionalism. *International organization*, 42(3), 485-507.
- Hallding, K., Jürisoo, M., Carson, M., & Atteridge, A. (2013). Rising powers: the evolving role of BASIC countries. *Climate Policy*, 13(5), 608-631.
- Humphrey, J., & Messner, D. (2006). China and India as emerging global governance actors: Challenges for developing and developed countries. *ids Bulletin*, 37(1), 107-114.
- Hurrell, A., & Sengupta, S. (2012). Emerging powers, North-South relations and global climate politics. *International Affairs* 88(3), 463-484.
- International Monetary Fund. (2015). *World Economic Outlook Database, October 2015*. Hämtad 2015-10-27, från <https://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2015/02/weodata/index.aspx>
- Jackson, R., & Sørensen, G. (2013). *Introduction to International Relations. Theories and Approaches*. Oxford: Oxford University Press.

- Johansson, Å., Guillemette, Y., Murtin, F., Turner, D., Nicoletti, G., de la Maisonneuve, C., ... & Spinelli, F. (2012). *Looking to 2060: Long-term global growth prospects: A going for growth report* (No. 3). OECD Publishing.
- Johnston, A. I. (2003). Is China a status quo power?. *International Security*, 27(4), 5-56.
- Kahler, M. (2013). Rising powers and global governance: negotiating change in a resilient status quo. *International Affairs*, 89(3), 711-729.
- Luterbacher, U., & Sprinz, D. F. (2001). *International relations and global climate change*. MIT Press.
- Macfarlane, S. (2006). The 'R' in BRICs: is Russia an emerging power?. *International Affairs*, 82(1), 41-57.
- Michaelowa, K., & Michaelowa, A. (2012). India as an emerging power in international climate negotiations. *Climate Policy*, 12(5), 575-590.
- Narlikar, A. (2013a). Negotiating the rise of new powers. *International Affairs*, 89(3), 561-576.
- Narlikar, A. (2013b). India rising: responsible to whom? *International Affairs*, 89(3), 595-614.
- Mimiko, O. (2012). *Globalization: The Politics of Global Economic Relations and International Business*. Durham: Carolina Academic.
- National Intelligence Council. (2012). *Global Trends 2030: Alternative Worlds*. Washington D.C: US Government Printing Office.
- Neumayer, E. (2002). Do Democracies Exhibit Stronger International Environmental Commitment? A Cross-Country Analysis. *Journal of Peace Research*, 39(2), 139-164.
- Oels, A. (2012). From 'securitization' of climate change to 'climatization' of the security field: comparing three theoretical perspectives. In *Climate change, human security and violent conflict* (pp. 185-205). Springer Berlin Heidelberg.
- O'Neill, K. (2009). *The Environment and International Relations*. New York: Cambridge University Press.
- Patrick, S. (2010). Irresponsible Stakeholders?. *Foreign Affairs*, 89(6), 44-53.
- Polity IV. (2013). *Polity IV Individual Country Regime Trends, 1946-2013*. Hämtat 2015-09-13, från <http://www.systemicpeace.org/polity/polity4x.htm>
- Powell, R. (1991). Absolute and relative gains in international relations theory. *The American Political Science Review*, 85(4), 1303-1320.
- Powell, R. (1996). Uncertainty, shifting power, and appeasement. *American Political Science Review*, 90(4), 749-764.

- Qi, X. (2011). The rise of BASIC in UN climate change negotiations. *South African Journal of International Affairs* 18(3), 295-318.
- Richardson, J. L. (2012). Liberalism. I R. Devetak, A. Burke, & J. George (Red.), *An Introduction to International Relations* (s. 48-61). New York: Cambridge University Press.
- Roberts, J. T., Parks, B. C., & Vásquez, A. A. (2004). Who ratifies Environmental Treaties and Why? Institutionalism, Structuralism and Participation by 192 Nations in 22 Treaties. *Global Environmental Politics*, 4(3), 22-64.
- Rong, F. (2010). Understanding developing country stances on post-2012 climate change negotiations: Comparative analysis of Brazil, China, India, Mexico, and South Africa. *Energy policy*, 38(8), 4582-4591.
- SIPRI Military Expenditure Database. (2015). *The SIPRI Military Expenditure Database*. Hämtad 2015-09-13, från <http://milexdata.sipri.org/>
- Smith, M. (2013). Beyond the comfort zone: internal crisis and external challenge in the European Union's response to rising powers. *International Affairs*, 89(3), 653-671.
- Snyder, J. (2004). One world, rival theories. *Foreign Policy* 145, 53-62.
- Stephen, M. D. (2012). Rising regional powers and international institutions: the foreign policy orientations of India, Brazil and South Africa. *Global Society*, 26(3), 289-309.
- Tallberg, J. (2006). Internationellt samarbete. I J. Gustavsson & J. Tallberg (Red.), *Internationella relationer* (s. 183-198). Lund: Studentlitteratur AB.
- Vezirgiannidou, S. E. (2013). The United States and rising powers in a post-hegemonic global order. *International Affairs*, 89(3), 635-651.
- Vickers, B. (2013). Africa and the rising powers: bargaining for the 'marginalized many'. *International Affairs*, 89(3), 673-693.
- Walsh, S., Huifang, T., Whalley, J., & Manmohan, A. (2011). China and India's Participation in Global Climate Negotiations. *International Environmental Agreements: Politics, Law and Economic* 11(3), 261-273.
- Waltz, K. N. (1979). *Theory of International Politics*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Waltz, K. N. (1986). Reflections on Theory of International Politics: A Response to My Critics. I R. O. Keohane (Red.), *Neorealism and its Critics* (). New York: Columbia University Press.
- Wilson, D., Trivedi, K., Carlson, S., & Ursua, J. (2011). The BRICS 10 years on: halfway through the great transformation. *Goldman Sachs Global Economics Paper*, 208.

World Bank. (2015). *CO2 emissions (kt)*. Hämtat 2015-09-23, från
<http://data.worldbank.org/indicator/EN.ATM.CO2E.KT/countries>

UNFCCC. (2014e). *UNFCCC Webcast*. Tillgängligt vid
http://unfccc.int/resource/webcast/player/app/play.php?id_episode=6423

UNFCCC. (2014a). *Statements made in connection with COP16/CMP6*. Tillgängliga vid
http://unfccc.int/meetings/cancun_nov_2010/items/5777.php

UNFCCC. (2014b). *Statements made in connection with COP17/CMP7*. Tillgängliga vid
http://unfccc.int/meetings/durban_nov_2011/statements/items/6584.php

UNFCCC. (2014c). *Statements delivered at High-Level Segment of COP18/CMP8*.
Tillgängliga vid http://unfccc.int/meetings/doha_nov_2012/statements/items/7324.php

UNFCCC. (2014d). *High Level Segment statements by Heads of States and Governments and IGOs and NGOs at COP19/CMP9*. Tillgängligt vid
http://unfccc.int/meetings/warsaw_nov_2013/statements/items/7878.php

UNFCCC. (2014f). *High Level Segment statements by Heads of States and Governments and IGOs and NGOs at COP20/CMP10*. Tillgängligt vid
http://unfccc.int/meetings/lima_dec_2014/statements/items/8733.php

United Nations. (1992). *United Nations Framework Convention on Climate Change, FCCC/INFORMAL/84*. Tillgänglig vid
<http://unfccc.int/resource/docs/convkp/conveng.pdf>